

De Bestemmelser, som er truffet efter Vaabenstilstanden den 11. November 1918, bør formentlig kunne ophæves administrativt, og det samme gælder de Forskrifter, navnlig af prisregulerende Art, som Forbundsraadet har udstedt i Henhold til tysk Rigslov af 4. August 1914.

Til § 3.

Medens Embedsprojekt i de sønderjydske Landsdele ligesom i det øvrige Kongerige som almindelig Regel maa være Dansk, har man under Hensyn til de i de nævnte Landsdele raadende særlige Sprogforhold ment at burde gøre forskellige Undtagelser, navnlig med Hensyn til Henvendelser fra private og Forhandlinger i kommunale Forsamlinger og lignende. Bestemmelser om dette Spørgsmaal er nødvendige allerede af Hensyn til, at de hidtil gældende Regler for dette Omraade maa ændres.

Til § 4.

For Afgørelsen af Forvaltningstvistigheder er der i tysk Ret foreskrevet bestemte Fremgangsmaader, „Beschlussverfahren“ og „Verwaltungsstreitverfahren“, af hvilke den sidste foregaar under Form af en Forvaltningsprocedure, i sidste Instans for Overforvaltningsretten i Berlin. Paa den anden Side er Adgangen til at indbringe saadanne Tvistigheder for de almindelige Domstole meget stærkt begrænset. I dansk Ret foregaar den administrative Behandling af Klager over Forvaltningen formløst, bortset fra de enkelte Tilfælde, hvor Lovgivningen undtagelsesvis foreskriver en særlig Behandlingsmaade som f. Eks. med Hensyn til Skatteklager, medens Adgangen til Henvendelse til Domstolene til Gengæld er langt videre. Man har anset det for rigtigst at ophæve de herhenhørende tyske Bestemmelser, og dette ogsaa for de allerede verserende Sagers Vedkommende, idet de Myndigheder, som behandler saadanne Forvaltningstvistigheder, for største Delen bortfalder ved Indlemmelsen. Derimod vil Loven ikke berøre de Sager, som allerede er endelig afgjort forinden Lovens Ikrafttræden, idet disse Afgørelser staaer ved Magt, medmindre vedkommende overordnede Myndighed af egen Drift finder Grund til at ophæve Afgørelsen, hvor dette efter Lovgivningen er muligt.

Særlig skal bemærkes, at Udtrykket „anfægtes“ i § 4, 1ste Stykke, 2det Punktum, ogsaa omfatter Indbringelse for Domstolene, ligesom Reglerne om Anfægtelses-

frister ogsaa omfatter Spørgsmaalet om, hvorvidt de paagældende Frister er præklusive.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 4, 3die Stykke, har man været inde paa den Tanke at lade Fristen for de paagældende Sagers fornyede Indbringelse fastsætte ved kgl. Anordning, idet Fristen da kunde bestemmes forskelligt i de forskellige Tilfælde, men man er blevet staaende ved den almindelige 3 Maaneders Frist, som formentlig vil være tilstrækkelig ogsaa i de Tilfælde, hvor Fristen ifølge den hidtil gældende Lovgivning er længere. Medens Følgen af, at Klagen ikke paany indbringes indenfor den fastsatte Frist i Almindelighed er, at Klagen falder bort, og den angrebne Forvaltningshandling bliver endelig, har man i samme Stykkes 2det Punktum foreslaaet en Undtagelse for det Tilfælde, at Sagen henstaar for en Forvaltningsmyndighed, der har Sæde indenfor de sønderjydske Landsdele, og hvis Forretninger overtages af en tilsvarende dansk Myndighed. I dette Tilfælde skal den danske Myndighed uden fornyet Klage fortsætte Sagens Behandling, dog at den fortsatte Behandling saavel i dette som i det i nærværende Stykkes 1ste Punktum omhandlede Tilfælde foregaar i Overensstemmelse med dansk Rets Regler.

Til § 7.

Den preussiske Ekspropriationslov af 11. Juni 1874 indeholder en almindelig Hjemmel til at tilstaa Ekspropriationsbeføjelse ved kongelig Anordning. Da denne Bestemmelse formentlig vil komme i Strid med den danske Grundlovs § 80, vil den ikke kunne opretholdes, og man har da fundet det rettest samtidig at ophæve Lovens Bestemmelser om den almindelige Fremgangsmaade, som skal følges ved Ekspropriationer, idet de særlige Love, som herefter maa danne Grundlag for Ekspropriation, ogsaa bør indeholde det fornødne om Fremgangsmaaden. Af Hensyn til de allerede erhvervede Rettigheder foreslaas det dog at bevare Lovens Gyldighed for de Tilfælde, i hvilke der allerede er meddelt Bemyndigelse til Ekspropriation, ligesom man har ment, at de særlige Regler i Loven vedrørende Ekspropriation af Vejmateriale bør opretholdes, indtil den danske Lovgivning for dette Omraade maatte blive sat i Kraft.

Til § 9.

Den danske Lovgivning om det offentlige Kasse- og Reguskabsvæsen vil i det